

bedsmænd en stor Betydning, fordi — jeg veed ikke, om han sagde det, men jeg tør antage, at det var hans Mening — fordi derved Forretningstraditionen blev tilbage under politiske Omstændigheder, fordi der derved blev en vis Fasthed i Bestyrelsen, som ellers let kunde blive forstyrret ved, at Mænd i de høiere Stillinger maatte vikle. Det er nu ganske vist, men bliver ogsaa først sandt, naar man stiller Contoircheferne saaledes, at de titde finde sig selv mindede om, at nu ere de ikke mere stikede til at yde den Tjeneste, nu trænge de til nogen mere Hvile og til nogen mere Ro, og derfor maae de søge det Slags Embeder, som deres Dygtighed og deres Duelighed gjør dem stikede til, uagtet deres Kræfter neppe gjøre dem stikede til at blive staaende i disse vigtige Poster i Regjeringscollegierne selv. Dersom vi stille Contoirchefsgagen for høit, for høit i Forhold til andre Embedsgager her i Landet, saa ville vi komme til det Allerskadeligste, just som Følge af Dnsket om at holde dem fast, thi da ville vi faae uglevede Mænd paa disse Poster, som istedetfor at gavne Forvaltningen ved det, de bringe med dem fra deres ældre Tjenestetid, skade Forvaltningen ved den Umulighed i at gjøre Fremfærd som Følge af, at de staae med Foden i en langt forud liggende Tid. (Ja!) Vi maae altsaa vel vogte os for at komme til et Gagesystem, som tilveiebringer en større Fasthed end den, som er ønskelig. Den ærede Finantsminister har rimeligvis havt en Betragtning af den Art for Die, da han udtalte sig saa gunstig for de Comiterede, thi hvad er i Grunden de Comiterede? Det er yngre Mænd, fremdragne i en nominal Bestyrelsesstilling, for at havees paa rede Haand til at kunne indtræde i en høiere Stilling, naar den bliver vacant. Naar vi see tilbage til de Comiterede, som have været ansatte — og kun derfra kjender man dem —, saa troer jeg, at det omtrent er saaledes, de have været brugte; de have været satte ind i Forretningerne mere som i en Lære end for det Gavn, de virkelig skulde gjøre. Den ærede Finantsminister har sagt: vi maae vel lægge Mærke til, at Contoirchefsposterne faae en større Vigtighed alt som de Comiterede falde bort, hvilket jo vil fremgaae af den stadige Bestræbelse i Finants-

udvalgets Virksomhed, og det er ganske sandt. Finantsudvalget arbejder hen til at blive af med den Art Læringer, det ønsker ikke Departementschefslæringer igjennem Comiterede, det troer ogsaa, at de gamle Contoirchefer i kortvarig Traværelse maae være istand til at erstatte de forskellige Foresatte. Er det imidlertid sandt, at Contoircheferne bør træde istedetfor de Comiterede, vil det da ikke være tidsnok at gjøre Forslag om de Forandringer i Contoirchefernes Stilling, som maae følge heraf, naar de Comiterede efterhaanden forsvinde? Det er, troer jeg, en urigtig Fremstilling af Forholdene, naar man søger at holde Contoirchefsposterne høit lønede i Forventning af, at de Comiterede skulde forsvinde, og at man alligevel skal beholde de Comiterede paa Grund af, at de under mange Omstændigheder ere nødvendige. Denne Modsigelse, troer jeg, var der i den ærede Finantsministers Fremstilling; det var aabenbart, at de Comiteredes Forsvinden var ham ikke nogen kjærkommen Udset, men derimod er det ligesaa vist, at det var ham meget vigtigt at stille Contoircheferne høit; thi han blev ikke paa nogen Maade staaende ved dette enkelte Tilfælde, sigende; her er det mig vigtigt at tilveiebringe en saadan Forhøielse, men han søgte ogsaa at vise os, at denne Forhøielse kun var ringe mod den, som virkelig kunde gives, idet han sagde, at Maximum af Contoirchefsgagen var ansat til 2000 Rbd., og han udtrykte sig om dette Maximum ikke som om det var en Grændse, som var sat i et Slags Forhvøielse, for aldrig at komme derover, men snarere, som om det var sat som et Maal, hvor efter man med Villighed kunde stræbe. Nu er det vistnok min fulde Overbeviisning, at dersom vi skulde komme til at rette paa vort i Forhold til Statens Størrelse overdreven kostbare Bestyrelsesvæsen, saa maae vi see til denne Grændse, som en, vi aldrig bør nærme os; vi kunne godt og med god Grund betragte allerede en lavere Ansættelse som et passende Maximum (Hør!). Det er altid en vanskelig Sag, naar man under Forhandlingen af et Budget paa en Maade skal være nødt til, som man her har været, at see hen til Personerne, og jeg troer, at det ærede Medlem her næstved, som er meget frygtfuld for, at man skal misforstaae hans eget